

Charles Dickens

เดวิด
คอปเปอร์ฟิลด์
DAVID COPPERFIELD

สายธาร แปล

เดวิด คอปเปอร์ฟิลด์
David Copperfield
ชาร์ลส์ ดิคкенส์ : ประพันธ์
สายธาร : แปล

พิมพ์ครั้งแรก 2520
ฉบับเสมือนครั้งแรก 2561

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data
ชาร์ลส์ ดิคкенส์
เดวิด คอปเปอร์ฟิลด์. – กรุงเทพฯ : ประพันธ์สารสัน, 2561.
216 หน้า.

1 นวนิยายอังกฤษ | สายธาร, ผู้แปล. II ชื่อเรื่อง.

823.8
ISBN (e-book) 978-616-510-803-4

ราคา 154 บาท

จัดทำและจำหน่ายโดย

บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สารสัน จำกัด

222 (บุษราคัม เทอโรส สาย 2) ถนนพุทธมณฑล สาย 2

แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0 2448 0312, 0 2448 0658-9 โทรสาร 0 2448 0393

www.praphansarn.com

- ผู้ก่อตั้ง : สุปต เตชะธาดา
คณะกรรมการบริหาร : พิสุทธิ เลิศวิไล, ทพ.อดิเรก ศรีวัฒนาวงษา,
บุญเลิศ สีอุไรย์, ศักดิ์ชัย จิราธิวัฒน์,
อาทร เตชะธาดา
กรรมการผู้จัดการ : อาทร เตชะธาดา
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : อังคณา วงศ์วิเศษไพบูลย์
บรรณาธิการ : ชฎาพรรณ บุญสิงห์
จัดแบบปกและรูปเล่ม : นพพร คงสอน, สมพงษ์ แซ่ปึ้ง
พิสูจน์อักษร : พัดชา เพ็ชรรุ่งเรือง

www.praphansarn.com

สนับสนุนเว็บไซต์โดย

Bangkok Bank

ธนาคารกรุงเทพ

คำนำสำนักพิมพ์

สายธาร...นามปากกาของนักแปลชั้นบรมครู ผู้ฝากผลงานแปลไว้กับบรรณพิภพมากมาย โดยเฉพาะกับหนังสือวรรณกรรมที่ได้รับการยกย่องว่าอยู่ในระดับชั้น “คลาสสิก”

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นเล็งเห็นว่าผลงานที่มีคุณค่าเช่นนี้ควรจะถูกนำมาตีพิมพ์สู่สายตาของผู้อ่านเหมือนครั้งอดีตที่ผ่านมา โดยในปี พ.ศ. 2561 นี้ สำนักพิมพ์จึงได้ตัดสินใจหยิบผลงานของสายธารมาตีพิมพ์อีกครั้งและในจำนวนจำกัด

วรรณกรรมชุด “สายธาร” ฉบับพิมพ์พิเศษ จำนวน 29 เรื่อง (31 เล่ม) ที่จัดพิมพ์ขึ้นในครั้ง นี้ ได้เลือกเฟ้นผลงานระดับคลาสสิกจากนักเขียนชื่อก้องโลก อาทิ *เด่วทะเล* (เออร์เนสต์ เฮมิงเวย์), *ใต้ทะเล 20,000 โยชน์* (จูลส์ เวิร์น), *เจน แอร์* (ชาร์ลส์ บร็องเต้), *ไข่มุกมหาภัย* (จอห์น สไตน์เบ็ค), *นิยายแห่งสองนคร* (ชาร์ลส์ ดิคкенส์), *ทรัพย์ในดิน* (เพิร์ล บัค), *การผจญภัยของทอม ซอร์เยอร์* (มาร์ค ทเวน), *โมบีดี็ค* (เฮอร์แมน เมลวิลล์), *มองเตคริสโต* (อเล็กซานเดอร์ ดูมาส์), และ *ฟาร์มสัตว์* (จอร์จ ออร์เวลล์) เป็นต้น

โดยผลงานวรรณกรรมชุดคลาสสิกในชุดนี้จะทำให้ท่านผู้อ่านได้เสพวรรณรสของทุกตัวอักษรจากปลายปากกาอันละเมียดของนักประพันธ์ได้อย่างมีสีสัน เพราะทุกเล่มที่

คัดสรรมานั้นแฝงด้วยเนื้อหาที่หลากหลายและทรงคุณค่า ทั้งวรรณกรรมอันเป็นแบบฉบับแห่งการต่อสู้ที่มีความเด็ดเดี่ยว การผจญภัยที่เหนือจินตนาการ เรื่องราวของชายผู้รักดอกไม้ ดั่งชีวิต การเสียสละอันยิ่งใหญ่ ความสัมพันธ์อันงดงาม ความรักอันบริสุทธิ์ และความผูกพันของครอบครัว

“หลากรส” คงเป็นคำนิยามที่อธิบายวรรณกรรม “สายธาร” ชุดนี้ได้เป็นอย่างดี ซึ่งแน่นอนว่าเมื่อผ่านสำนวน การแปลอันเป็นเอกลักษณ์ของสายธารแล้ว วรรณกรรม ชุดนี้ย่อมมิได้มีคุณค่าในตัวเองเท่านั้น ทว่าสำนวนแปลของ นักแปลชั้นครูนับเป็นคุณค่าอีกประการหนึ่งเช่นกัน

ทางสำนักพิมพ์ขอขอบคุณทนายทของนักแปลไว้ ณ ที่นี้ ที่ได้อนุญาตให้นำวรรณกรรมชุดนี้มาจัดพิมพ์อีกครั้ง หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นอกจากท่านผู้อ่านจะได้เสพวรรณกรรม และความเพลิดเพลินจากเนื้อหาของหนังสือแต่ละเล่มแล้ว ยังจะได้เห็นรูปแบบการใช้ภาษาตามแบบฉบับของนักแปล “รุ่นเก่า” เฉกเช่นสายธารเลือกใช้ซึ่งหาได้ยากเต็มทีในโลกของ วรรณศิลป์ วรรณกรรมชุด “สายธาร” ฉบับพิมพ์พิเศษจึงนับ เป็นอีกหนึ่งชุดวรรณกรรมที่ควรค่าแก่การครอบครองอย่างยิ่ง

ด้วยความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

คำนำทายาทผู้แปล

“สายธาร” เป็นนามปากกาหนึ่งในหลายนามปากกาที่คุณพ่อ “วีระ สังข์สุวรรณ” ใช้ในงานหนังสือ โดยนามปากกา “สายธาร” จะใช้ในงานแปลหนังสือภาษาอังกฤษ รวมถึงหนังสือซึ่งกระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้เป็นหนังสืออ่านนอกเวลาสำหรับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา โดยคุณพ่อมีความตั้งใจว่าการแปลหนังสืออ่านนอกเวลาจะเป็นการช่วยนักเรียนให้มีความเข้าใจในรูปประโยคและคำศัพท์ได้ดีขึ้น คุณพ่อมีความภูมิใจว่าได้รับคำชมจากอาจารย์ท่านหนึ่งของคณะอักษรศาสตร์ จุฬาฯ ท่านได้กล่าวชมงานแปลของคุณพ่อในรายการวิทยุว่าเป็นงานแปลที่ถูกต้อง สละสลวย ใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้องเหมาะสม

งานแปลหนังสือของคุณพ่อมีทั้งหมด ๒๙ เรื่อง ต้องขอขอบคุณ คุณอาหาร เตชะธาดา เจ้าของสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น ที่มองเห็นคุณค่าและประโยชน์ของงานแปลชุดนี้ พยายามรวบรวมและทยอยจัดพิมพ์ ทำให้นามปากกา “สายธาร” กลับมาปลุกกระแสผู้ร่วมสมัยที่ชื่นชอบสำนวนการแปลของท่าน รวมถึงเป็นที่รู้จักของคนรุ่นใหม่ในปัจจุบันอีกโสดหนึ่ง

พรทิพย์ สังข์สุวรรณ ท่านตระกูล

ภาค 1

บ้าน

บทที่ 1

กำเนิด

ผมชื่อ เดวิด คอปเปอร์ฟิลด์, และผมเขียนเรื่องราว
ในชีวิตของผมเอง.

ผมเกิดที่บิลตันเดอริสตัน. พ่อของผมเสียชีวิตก่อนที่
ผมจะเกิดมา.

เย็นวันหนึ่งแม่ของผมกำลังนั่งอยู่ข้างเตาผิงทำทาง
เศร้าสร้อยมาก เพราะท่านกำลังนึกถึงตัวเองและเด็กน้อย
ผู้กำพร้าพ่อ.

แล้วแม่ก็เงยหน้าขึ้นมองดู และเห็นมิสเบ็ตตี้ยืน
นอกรั้วสวนดอกไม้. มิสเบ็ตตี้เดินอย่างเงิบๆ เข้ามาที่
ประตู, และแล้ว, แทนที่จะกตกริ่ง, ท่านกลับแนบจมูกเข้า
กับหน้าต่างกระจก และมองเข้ามาข้างใน.

มิสเบ็ตตี้เป็นคุณป้าของผม, ตั้งนั้นจึงเป็นคุณย่า

ของผม. ชื่อจริงของท่านคือ มิสทรอดวู้ด.

มิสเบ็ตตี ทรอดวู้ดอยู่กับสาวใช้คนหนึ่งในกระท่อม ใกล้ทะเล. ท่านเคยแต่งงานมาแล้วครั้งหนึ่ง, แต่สามีของท่านเป็นคนไม่ดี, ดังนั้นท่านจึงจ่ายเงินให้เขาไปเสียให้พ้น.

ท่านชอบพ่อมาก, แต่ท่านโกรธเมื่อพ่อมาแต่งงานกับแม่, ท่านบอกว่าแม่เป็นของเล่นโง่ๆ, ดังนั้นพ่อกับมิสเบ็ตตีก็เลยทะเลาะกัน, และไม่เคยได้พบกันอีกเลย.

พอแม่เห็นมิสทรอดวู้ดที่หน้าต่าง, ท่านจึงวิ่งไปเปิดประตู.

“หล่อนคือมิสซิสเดวิด คอปเปอร์ฟิลด์, ยังงั้นใช่ไหม?”

“ค่ะ, เชิญเข้ามาข้างในซีคะ,” แม่ร้องเชิญ.

มิสเบ็ตตีเดินเข้ามาข้างใน, แล้วท่านทั้งสองก็ทรุดตัวลงนั่ง.

แม่เริ่มร้องให้ออกมาทันที.

“โอ, โอ,” มิสเบ็ตตีอุทาน, “อย่าทำอย่างนั้นซี.”

แต่แม่ยังคงร้องให้ต่อไป. มิสเบ็ตตีใช้มือประคองหน้าของแม่เอาไว้, “ทำไม,” อุทานออกมา, “หล่อนเองก็เหมือนทารก, - ดื่มน้ำชาเสียหน่อยซี, เด็กผู้หญิงชื่อว่าอะไรนะ?”

“ดิฉันไม่ทราบหรอกค่ะว่าเด็กจะเป็นผู้หญิง,” แม่บอกกับคุณป้า.

“ฉันหมายถึงสาวใช้น่ะ.”

“สาวใช้ของดิฉันชื่อ เฟ็กก็อตตี้ค่ะ.”

มิสเบ็ตตีเรียกเฟ็กก็อตตี้ และสั่งให้หล่อนนำน้ำชาออกมาให้.

“พูดถึงเรื่องเด็ก,” มิสทรอตวู้ดเอ่ยขึ้น, “ฉันเดาว่า จะต้องเป็นผู้หญิง, จะต้องเป็นเด็กผู้หญิง, และฉันขอให้หล่อนตั้งชื่อเด็กว่า เบ็ตตี ทรอตวู้ด คอปเปอร์ฟิลด์. ฉันจะคอยอยู่เป็นเพื่อนของแม่หนู. - หล่อนรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับการทำครัว การลงบัญชีรับจ่าย และการดูแลบ้านช่องน่ะ?”

“ก็เฝามากนักหรอกค่ะ,” แม่บอก. “ดิฉันก็ต้องการที่จะเรียนรู้ให้มากๆ เหมือนกับแหละค่ะ.”

แล้วแม่ก็เริ่มร้องไห้อีก.

“อย่าทำอย่างนั้น. หล่อนจะทำให้ตัวเองต้องเจ็บป่วย และไม่เป็นกวีดีกับเด็กด้วย.”

เฟ็กก็อตตี้เข้ามาพร้อมกับน้ำชา. หล่อนเห็นได้ชัดทีเดียวว่าแม่ผมไม่สบายมากนักน้อยเพียงไร, จึงตามหอมมา.

มิสเตอร์ซิลลิปเป็นชื่อของหอม. เขามาถึงแล้วก็ขึ้นไปชั้นบนเพื่อพบกับแม่.

หลายชั่วโมงผ่านไป. แล้วมิสเตอร์ซิลลิปก็เดินลงมาข้างล่าง.

“เอ่อ, ว่ายังไงหอม, เป็นอย่างไรบ้าง?” มิสทรอตวู้ดถามถึงอาการคุณแม่.

“มิสซิสคอปเปอร์ฟิลด์สบายดีมาก,” หมอบอก.

“ฉันหมายถึงเด็กนะ. แม่หนูเป็นยังไงบ้าง?”

“เป็นเด็กผู้ชาย,” มิสเตอร์ซิลลิปบอก.

คุณย่าไม่พูดอะไรสักคำเดียว. ท่านเดินออกไปจากบ้านทันที และไม่เคยแวะมาอีกเลย.

และนั่นแหละ, ผม, เดวิด คอปเปอร์ฟิลด์, เกิดมา.

ครอชบา

บทที่ 2

ผมเริ่มสังเกตสิ่งต่างๆ

ความจำเริ่มแรกของผมที่จำได้เป็นเรื่องเกี่ยวกับแม่
ท่านมีเรือนผมที่น่ารัก รูปร่างอยู่ในวัยสาว, ส่วนเพ็ทก็อดดี
นั้นรูปร่างไม่สวย นัยน์ตาดำ และแก้มแดงเหมือนแอปเปิ้ล.
ผมจำครีว และแม่ไก่หลายตัวที่ในลานบ้านได้. พวกแม่ไก่
นั้นสำหรับตัวผมดูเหมือนว่าพวกมันตัวโตเหลือเกิน. ผม
จำห้องนั่งเล่นได้ เพราะแม่และเพ็ทก็อดดีมักพากันนั่งอยู่
ในห้องนั้นในตอนเย็น. และผมจำภาพภายนอกของบ้าน
ซึ่งหน้าต่างห้องนอนเปิดอยู่ได้. และ, แน่นอน, ผมจำสวน
ดอกไม้ซึ่งมีรั้วสูงๆ ล้อมรอบได้. ในสวนมีต้นผลไม้หลาย
อย่าง. ผมจำได้ว่าแม่เก็บผลไม้เหล่านั้นใส่ไว้ในตะกร้า.

แม่และผมรู้สึกหวาดกลัวเพ็ทก็อดดีเล็กน้อย.

คืนวันหนึ่งผมและเพ็ทก็อดดีนั่งอยู่ข้างๆ เตาผิง

ในห้องนั่งเล่น. ผมอ่านหนังสือให้เพ็γκก็อตตีฟัง. ผมรู้สึกเหนื่อยมาก, – เหนื่อยจนไม่สามารถจะล้มตาคู่ได้อีกต่อไป. ผมเฝ้ามองดูเข็มที่ทะลุเนื้อผ้าอยู่อย่างรวดเร็ว. แล้วผมก็เงยหน้าขึ้นมองดูใบหน้าของหล่อนซึ่งผมคิดว่าสวยดี.

“เพ็γκก็อตตี,” ผมเรียกขึ้นอย่างฉับพลัน, “น้ำเคยแต่งงานแล้วหรือยัง?”

“ทำไม, เดวิด, อะไรทำให้คิดถึงเรื่องการแต่งงานล่ะ?” หล่อนถามอย่างรวดเร็วจนทำให้ผมหายใจว่องทันที.

“น้ำเคยแต่งงานแล้วหรือยัง?” ผมถามอีก. “น้ำเป็นผู้หญิงที่สวยงาม, ยิงันนี่ใช่ไหม?”

“น้ำน่ารักสวย? – ไม่สวยหรอก, เดวิด.”

แล้วก็นั่งเสียบก้นไปครู่หนึ่ง. เข็มในมือของเพ็γκก็อตตีเคลื่อนไหวอีกครั้งหนึ่ง.

“น้ำเพ็γκก็อตตี,” ผมพูดขึ้นอีก, “ถ้าจะแต่งงานกับใครสักคนหนึ่ง, แล้วคนคนนั้นตายไป, แล้วก็จะแต่งงานกับคนอื่นอีก, น้ำจะแต่งงานใหม่, น้ำเพ็γκก็อตตี?”

“หนูจะแต่งงานก็ได้นะถ้าหากว่าต้องการที่จะแต่งงาน,” เพ็γκก็อตตีบอก. “แต่น้ำไม่ได้พูดว่าหนูควรจะแต่งงาน. คนเรามีความเห็นแตกต่างกันไป.”

“แล้วความเห็นของน้ำเป็นอย่างไรเล่า, เพ็γκก็อตตี?” ผมถาม.

เพ็γκก็อตตีไม่ได้ตอบออกมาทันที. แต่แล้วก็พูดว่า,

“ความเห็นของน้ำก็คือหนูจะต้องอ่านหนังสือต่อไป.”
น้ำเสียงของหล่อนดูออกจะแปลกไปจากเดิม. ผมมองดู
หน้าหล่อน.

“น้ำไม่ได้โกรธฉันใช่ไหม, เพื่อก็อุตตี?” ผมถาม.

หล่อนจูบหน้าผากของผม. “ไม่หรอก, หนูน้อยที่
น่ารัก, แต่ว่าให้น้ำฟังเรื่องราว – เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่กำลัง
อ่านอยู่นั้นต่อไปดีกว่า.”

ผมอ่านหนังสือต่อไป.

ต่อมาเมื่อเสียงกริ่งประตูดังขึ้น. เราไปที่ประตูและเปิด
ประตูออก. แม่ของผมท่าทางน่ารักมากยืนอยู่ที่นั่น, และ
มีสุภาพบุรุษคนหนึ่งมากับท่านด้วย. ผมเคยเห็นสุภาพ-
บุรุษผู้นี้มาก่อนหน้านี้แล้ว, เป็นสุภาพบุรุษคนเดียวกับ
ที่ที่เคยเดินมาพร้อมกับแม่ตอนที่กลับจากโบสถ์เมื่อ
วันอาทิตย์ที่แล้ว. เขาชื่อ มิสเตอร์เมิร์ดสโตน.

แม่ก็ม้วนส่งจูบผม.

“อา,” สุภาพบุรุษผู้นั้นเอ่ยขึ้น, “นั่นเป็นเด็กหนุ่ม
ผู้โชคดีมากที่สุด.” เขาใช้มือลูบศีรษะของผม. ผมยกมือ
ขึ้นปิดมือของเขาออกไป.

“พ่อหนูผู้น่ารัก.” สุภาพบุรุษผู้นั้นเอ่ยขึ้น. “ฉัน
ไม่ประหลาดใจหรอกที่เขารักหนู.” เขาก็ม้วนส่งจูบมือแม่
ของผม. ผมรู้สึกงง และโกรธ.

“ราตรีสวัสดิ์, พ่อหนูที่น่ารักของฉัน,” สุภาพบุรุษ

ผู้นั้นพูดกับผม.

“ราตรีสวัสดิ์,” ผมกล่าวตอบ. แต่ผมไม่ยอมจับมือกับเขา. เขาหันกลับเพื่อจะเดินจากไป, และ, ในขณะที่ทำเช่นนั้น, เขาจ้องมองดูหน้าผม. ท่าทางของเขาไม่ดีนัก. ผมไม่ชอบสภาพบุรุษผู้นี้.

เราพากันเข้าไปในห้องนั่งเล่น.

“ดิฉันหวังว่าคุณคงมีช่วงเวลาเย็นที่น่าเพลิดเพลินนะคะ, มิสซิสคอปเปอร์ฟิลด์,” เพ็กก็อตตีได้, ยืนตัวตรงอยู่กลางห้อง.

“ขอบใจ,” แม่บอก, “เย็นนี้ฉันสนุกสนานมาก.”

“ก็เป็น好事ที่ได้พบกับคนแปลกหน้าเป็นบางครั้งบางคราว,” เพ็กก็อตตีให้ความเห็น.

“ใช่จ้ะ,” แม่ของผมเห็นด้วย.

ผมนั่งลงบนเก้าอี้แล้วเลยกลับไป. เมื่อตื่นขึ้นมา ก็ได้ยินแม่และเพ็กก็อตตีกำลังพูดอะไรกันอยู่, และเห็นหยาดน้ำตาเอ่ออยู่ทั้งสองคน.

“มิสเตอร์คอปเปอร์ฟิลด์คงจะไม่ชอบคนอย่างนี้หรอก,” เพ็กก็อตตีบอก.

“โอ,” แม่ร้องอุทาน, “เธอจะทำให้ฉันแทบเป็นบ้า. ทำไมเธอถึงได้กล้าพูดกับฉันอย่างนั้น. เธอก็รู้ว่าฉันไม่มีเพื่อนคนอื่นที่พอจะหันหน้าไปพึ่งได้.”

“นั่นเป็นเหตุผลที่ดีมากสำหรับที่จะอ้าง. แต่ว่าคุณ

จะต้องไม่ทำ. ต้องไม่ทำ.” เฟ็กก็อตตีบอก.

“ถ้าคนอื่นจะมาชอบฉัน, แล้วฉันจะอย่างไร? ฉันไล่เขาไปไม่ได้หรอก. ฉันทำให้ตัวเองเป็นคนน่าเกลียดไม่ได้,” แม่บอก. แล้วก็เดินเข้ามาหาผม. “เดวิดลูกรัก, เธอกำลังพูดว่าแม่ไม่รักลูก, - - ลูกเดวิดตัวเล็กๆ ของแม่.”

“ดิฉันไม่ได้พูดว่าอย่างนั้น,” เฟ็กก็อตตีบอก.

“เธอพูด, เธอพูด. - แม่เป็นแม่ที่เลวหรือ, เดวิด? แม่ใจร้ายไม่เมตตาหรือ? แม่รักลูก, หรือว่าแม่ไม่ได้รัก, เดวิด?”

แล้วเราทั้งสามคนก็พากันร้องไห้. ผมไปนอนและรู้สึกเสียใจเป็นที่สุด, แล้วก็หลับไปทั้งๆ ที่ยังร้องไห้อยู่.

วันอาทิตย์ต่อมาสุภาพบุรุษผู้นั้นเดินกลับจากโบสถ์พร้อมกับแม่. เขาเข้ามาชมดอกไม้ของเราแล้วถามว่าจะขอสักดอกหนึ่งจะได้ไหม. เขามาบ่อยๆ. ผมชินเสียแล้วที่ได้พบกับสุภาพบุรุษคนนั้น. แต่ผมไม่ชอบเขา.

เช้าวันหนึ่งผมอยู่กับแม่ที่ในสวนดอกไม้หน้าบ้านในตอนที่มีสเตอร์เมิร์ดสโตนซี่มา. เขาบอกว่าเขากำลังจะไปหาเพื่อนที่อยู่ในเรือใบที่ไลเวสทอฟต์. ผมถูกส่งขึ้นไปอยู่ชั้นบนกับเฟ็กก็อตตี. เฟ็กก็อตตีเห็นแม่ และมีสเตอร์เมิร์ดสโตนเดินไปมาอยู่ที่ถนน. ท่าทางของหล่อนโกรธมาก. หล่อนแปร่งผมให้ผมแรงๆ ทำให้ผมเจ็บ.

บางที่อาจจะเป็นวันรุ่งขึ้น, หรือบางที่อาจจะเป็น

หลังจากนั้นเล็กน้อยเพ็γκก็อดตีชวนให้ผมไปเยี่ยมพี่ชายของหล่อนกับหล่อน.

แม่ออกไปข้างนอก. เพ็γκก็อดตีและผมกำลังนั่งอยู่หน้าเตาผิง. หล่อนมองดูผมหลายครั้ง และอ้าปากราวกับว่ากำลังจะพูดอะไร. แต่แล้วก็หุบปากโดยไม่พูดอะไรออกมา.

“มาสเตอร์เดวี,” หล่อนเอ่ยขึ้นในที่สุด, “ต้องการที่จะไปกับน้ำแล้วไปพักอยู่กับพี่ชายของน้ำสักสองอาทิตย์ที่ยาร์เมาท์ใหม่?”

“พี่ชายของน้ำเป็นคนดีหรือเปล่า, เพ็γκก็อดตี?” ผมถาม.

“โอ, เป็นคนดีซี,” เพ็γκก็อดตีบอก. “ที่ยาร์เมาท์มีทะเล, มีเรือเล็กๆ แล้วก็มีเรือใหญ่ด้วย แล้วก็มีคนหาปลา มีทราย, แล้วก็ยังมีเด็กผู้ชายคนหนึ่งชื่อแฮม ที่จะมาเป็นเพื่อนเล่นกับหนูได้.”

“แม่จะว่ายังไงก็ไม่รู้ซี?” ผมถาม.

“โอ, ท่านจะให้หนูไป. น้ำจะถามทันทีที่ท่านกลับมาถึงบ้าน. ท่านจะพักอยู่กับมิสซิสเกรเปอร์, ดังนั้นเราจะไม่ต้องทิ้งท่านไว้ตามลำพัง.”

ดังนั้นทุกสิ่งทุกอย่างก็ได้ถูกเตรียมขึ้น. เพียงไม่นานวันที่เราจะเดินทางกันก็มาถึง. เราจะเดินทางกันไปโดยรถลากสองล้อเทียมด้วยม้า.

ผมจำได้ว่าในขณะนั้นผมกระตือรือร้นมากเพียงใด ในอันที่จะไปเสียจากบ้านที่เต็มไปด้วยความสุข. – ผมไม่รู้ว่าผมจะต้องจากไปชั่วชีวิตหรือเปล่า.

ผมจำภาพที่มารดาชวนเวียนจูบผมที่ตรงประตูใหญ่ได้. ผมร้องไห้เมื่อคิดว่ากำลังจะจากบ้านไป. แม้ก็ร้องไห้เหมือนกัน. เมื่อรถเริ่มเคลื่อนไปแม่วิ่งออกมานอกประตู พลากร้องเรียกคนขับให้หยุดเพื่อที่ว่าท่านจะได้จูบผมอีกสักครั้งหนึ่ง.

ผมเหลียวกลับมามองและเห็นท่านกำลังยืนอยู่ที่ถนน. ผมเห็นมิสเตอร์เมิร์ดสตันเดินเข้าไปหาท่าน. ดูท่าว่าเขาจะไมโหม่งที่เอาแต่ร้องไห้เมื่อเห็นผมกำลังจะจากไป.

บทที่ 3

การไปเยี่ยมมิสเตอร์เพ็กก็อตตี

ม้าตัวที่ลากรรถแสมจะขี่เกี้ยวเป็นที่สุดในโลก. ม้าลากรรถไปช้าๆ ก็มีหัวอยู่ตลอดเวลาราวกับว่าชอบที่จะให้ผู้คนคอยข้ามของต่างๆ ของพวกเขา. เราผ่านไปตามทางเล็กๆ หลายสาย, ส่งกล้องใบหนึ่งไว้ที่บ้านหลังหนึ่ง, และเตียงที่บ้านอีกหลังหนึ่ง. เพ็กก็อตตีมีตะกร้าอาหารวางอยู่บนตัก. เรารับประทานอาหารกันมากไม่น้อยเลย, แต่เป็นการเดินทางที่แสนนานจนกระทั่งทำให้ผมเหนื่อยมากที่สุด, และรู้สึกดีใจเมื่อมองเห็นยาร์เมาท์.

ภูมิประเทศของยาร์เมาท์นั้นเป็นที่ราบ, น้ำทะเลล้อมรอบตัวบ้านที่ในเมือง, ไม่ง่ายนักที่จะบอกว่าตัวเมืองสิ้นสุดลงตรงไหน และทะเลนั้นเริ่มจากที่ตรงไหน.

เราเดินทางผ่านมายังถนนสายหนึ่งที่ได้มีไปด้วย

กลืนควาปลา, และหยุดที่หน้าโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง.

“นี่ยังไฉไลแฮ่ม.” เพ็กก็อตตี้อึ้ง, “โตขึ้นมาก
อะไอย่างนี้.”

เขาเป็นเด็กร่างใหญ่, สูงถึงหกฟุต, แต่หน้าของเขา
ดูยังเด็กมาก ผมของเขาหยิกน้อยๆ. เขากำลังคอยเราอยู่
นอกโรงเตี๊ยม. เขาอุ้มผมใส่บ่าแล้วถือที่บ่าข้างของของผม
ไว้ในมือข้างหนึ่ง. เพ็กก็อตตี้อือที่บ่าอีกใบหนึ่ง. เราพากัน
เดินเลี้ยวเข้าไปในซอยที่พื้นเป็นทราย. เราเดินผ่านบ้าน
ของช่างต่อเรือ และบ้านคนขี้เงินเชือก, และสถานที่ต่างๆ
อีกหลายแห่งซึ่งกำลังสร้างส่วนต่างๆ ของเรือ. ในที่สุดเรา
ก็พากันมาถึงที่โล่งซึ่งเต็มไปด้วยทราย.

“นั่นยังไฉไลบ้านของเรา, เดวิด,” แฮ่มบอก.

ผมหันมองไปรอบๆ ทุกทิศทาง, แต่ไม่สามารถจะ
มองเห็นบ้านที่ไหนสักหลังหนึ่ง. มีเรือใหญ่สีดำอยู่ลำหนึ่ง
อยู่ไม่กี่โกนิก และมีท่อเหล็กติดอยู่ข้างบนด้วย, มีควันไฟ
ลอยขึ้นมาทางท่อเหล็ก, แต่ผมไม่สามารถจะมองเห็นบ้าน
ไม่ว่าจะเป็นลักษณะไหนสักหลังเดียว.

“นั่นนะรี? - สิ่งนั้นที่มองดูเหมือนเรือนะรี?” ผมถาม.

“ใช่, นั่นแหละ,” แฮ่มบอก.

ผมดีใจ. ที่ตรงข้างลำเรือถูกเจาะเป็นประตู และมี
หน้าต่างบานเล็กๆ สองสามบานอยู่ข้างๆ ด้วย. ตอนบน
มีหลังคาคลุม. ที่ผมพอใจมากที่สุดก็คือนี่เป็นเรื่องจริงๆ ที่

เคยเล่นออกทะเลมาแล้ว. ซึ่งไม่เคยคิดว่าจะนำมาทำเป็นบ้านบนบก. น่าสนุกมากเหลือเกินที่จะได้อาศัยอยู่ในเรือที่จอดอยู่บนบก.

เราพากันเข้าไปในบ้าน, ช่างในสะอาดมาก.

มีโต๊ะตัวหนึ่งแล้วก็นาฬิกาแขวนเรือนหนึ่ง, และยังมีภาพแขวนไว้ที่ข้างฝาด้วย. มีเก้าอี้และลังที่ใช้แทนเก้าอี้. เพื่อก็คือตัดเปิดประตูบานเล็กๆ ให้ผมดูห้องนอนของผม. เป็นห้องนอนเล็กๆ ที่ดีมากห้องหนึ่งซึ่งอยู่ทางท้ายเรือ. ฝาห้องเป็นสีขาว. มีกระจกส่องหนึ่งรูรอบๆ ประดับด้วยหยอยมากมาย. ผมสังเกตว่าภายในบ้านเต็มไปด้วยกลิ่นคาว. เพื่อก็คือตัดบอกว่างานของพี่ชายหล่อนก็คือการมเหย.

เราทุกคนได้รับการต้อนรับเข้าไปภายในบ้านโดยสตรีผู้หนึ่งซึ่งเรียบร้อยมากชื่อว่า มิสซิสกัมมิตจ, และมีเด็กหญิงเล็กๆ หน้าตาสวยคนหนึ่งชื่อ เอมีลี, ซึ่งมองหน้าผมแล้วก็วิ่งหนีไปซ่อน.

อาหารเย็นของพวกเราคือปลา.

ต่อมาชายคนหนึ่งหมวดเคราเต็มก็เข้ามาในบ้าน. เขาจับเพื่อก็คือตัด (ซึ่งเป็นน้องสาวของเขา). เขาคือมิสเตอร์เพื่อก็คือตัด.

“ฉันดีใจมากที่ได้พบทุกคน,” มิสเตอร์เพื่อก็คือตัดทักทาย. “เราภูมิใจที่ทุกคนมาที่นี่. ฉันหวังว่าหนูคงจะมีความสุขกับเธอ” - เขาพยักหน้าพลางหันไปทางมิสซิส

กัมมิดจ์ - “แล้วก็กับแสม และเอมิลี่น้อย。” แล้วเขาก็ออกไปข้างหน้าเพื่อล้างหน้าล้างตา เมื่อเขากลับเข้ามาจึงเห็นใบหน้าของเขาแดงจัด. ผมคิดว่าหน้าของเขามองดูคล้ายกับหอย, ซึ่งจะกลายเป็นสีแดงเมื่อใส่ลงไปในน้ำ.

ในตอนเย็นเราพากันนั่งอยู่ข้างเตาผิง, ผมได้รู้ว่าแสมไม่ใช่เป็นลูกของมิสเตอร์เพ็กก็อตตี หากแต่ว่าเป็นลูกของพี่ชายของเขาซึ่งจมน้ำตายในทะเล. เอมิลี่น้อยเป็นลูกสาวของพี่เขยมิสเตอร์เพ็กก็อตตี, ซึ่งตายไปแล้วเช่นเดียวกัน. มิสเตอร์กัมมิดจ์เป็นเพื่อนซึ่งทำงานอยู่กับมิสเตอร์เพ็กก็อตตีในเรือลำหนึ่ง, แต่เขาจมน้ำตายไปนานแล้ว. ดังนั้นมิสเตอร์เพ็กก็อตตีจึงดูแลชุบเลี้ยงมิสซิสกัมมิดจ์ซึ่งเป็นภรรยาของเขา, โดยให้หล่อนอาศัยอยู่ในบ้านด้วย.

เมื่อผมเข้านอนผมได้ยินเสียงลม และเสียงคลื่นในทะเล และผมฝันไปว่าเรือของเราเล่นออกสู่ทะเลโดยมีมิสเตอร์เพ็กก็อตตีเป็นกัปตัน.

เช้าวันรุ่งขึ้นผมเดินไปตามชายหาดกับเอมิลี่.

“ฉันคิดว่าเธอคงจะรักทะเลมากใช่ไหม?” ผมถาม.

“โอ, ไม่หรอก.” เธอตอบ. “ฉันกลัวทะเลซัดเรือแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย, ทะเลโหดร้ายทารุณกับคนมากทีเดียว.”

เราพากันเดินออกไปที่เขื่อนอันเป็นที่ซึ่งเรือต่างๆ

พากันเข้ามาเทียบฝั่ง. เอมิลีน้อยเดินออกไปจนสุดดูเหมือนว่าเธอจะกำลังเดินอยู่ริมเขื่อนมากที่สุด.

“เธอบอกว่าเธอกลัวทะเล,” ผมเอ่ยขึ้น, “แต่ดูท่าราวกับว่าเธอไม่ได้กลัวเลยสักนิดเดียว,”

“ฉันกลัวเวลาที่มีพายุ,” เธอบอก. “แต่ฉันไม่กลัวหรือกลัวเวลาทะเลเรียบ, เหมือนอย่างที่เป็นอยู่เดี๋ยวนี้.” เธอวิ่งไปตามแผ่นกระดานซึ่งยื่นออกไปเหนือน้ำ, จนทำให้ผมรู้สึกกลัว. แล้วเธอก็วิ่งกลับเข้ามา. ทั่วๆ ที่รู้สึกกลัวแต่ผมก็หัวเราะออกมา, แต่ในระยะหลังๆ แห่งชีวิตผมคิดว่าถ้าเธอหล่นลงไปทะเลก็คงจะสนุกกว่านั้นอีก.

ผมรักเอมิลีน้อย. เธอยังเป็นเด็กทารก และผมก็เพิ่งจะเป็นเด็กผู้ชายเล็กๆ คนหนึ่ง, แต่ว่ามีอะไรบางอย่างที่สวยงาม และแสนจะบริสุทธิ์ในความรักของเด็กเล็กๆ. เราเคยพากันไปเดินเล่นบนพื้นทรายที่ยาร์เมาท์ด้วยกันนับเป็นเวลาหลายๆ ชั่วโมง. มิสซิสกัมมิดจ์กับเพ็กก็อดดีซุบซิบเกี่ยวกับเรา. “เมื่ออยู่ด้วยกัน สองคนไม่น่ารักหรือ?” และมิสเตอร์เพ็กก็อดดีก็ยิ้มผ่านกล้องยาเส้นของเขามาให้เรา.

ผมค้นพบว่ามิสซิสกัมมิดจ์นั้นมิได้สบายใจมากนัก. มิสเตอร์เพ็กก็อดดีออกไปข้างนอกกับเพื่อนฝูงบางคนในตอนเย็น. มิสซิสกัมมิดจ์นั้นท่าทางเศร้าๆ อยู่ตลอดเวลา.

“ฉันอยู่ตามลำพังตลอดเวลา,” หล่อนบอก. “และ

ทุกสิ่งทุกอย่างผิดพลาดไปหมด.”

หล่อนมักจะพูดบ่นเกี่ยวกับเรื่องความหนาวเย็น อยู่เสมอ.

“วันนี้หนาวเหลือเกิน, ใครๆ ก็รู้สึกอย่างนี้,”
เพ็กก็อดตี้อ้า.

“ฉันรู้สึกหนาวกว่าคนอื่นๆ,” มิสซิสกัมมิดจ์บอก.

ตอนอาหารเย็นปลาตัวเล็กและมีก้างมาก, แล้ว
ตอนที่ทำกับข้าวก็ยังมีหม้อเสียวอีกด้วย. เราทุกคนก็เลย
ไม่รื่นเริงแจ่มใส, แต่มิสซิสกัมมิดจ์บอกว่า, “ฉันรู้สึก
มากกว่าเสียวอีก,” - - แล้วหล่อนก็ร้องไห้.

เมื่อมิสเตอร์เพ็กก็อดตี้อมาถึงบ้านตอนสามทุ่ม,
มิสซิสกัมมิดจ์กำลังนั่งร้องไห้อยู่ที่มุมหนึ่ง.

“มีเรื่องอะไรหรือ?” เขาถาม. “ร้องให้ทำไมล่ะ?
ทำตัวให้เราเจ็บเข้าไว้ซิ.”

“คุณออกป็นอกบ้าน. ฉันเสียใจที่เป็นต้นเหตุให้
คุณต้องออกไปข้างนอก,” มิสซิสกัมมิดจ์บอก.

“ฉันมีแต่ตัวคนเดียว, ไม่มีใครชอบฉันเลย. - ฉันมี
ความรู้สึกไวกับทุกสิ่งทุกอย่างมากกว่าคนอื่นๆ. ฉันไม่ได้
เป็นอะไรอย่างที่หวังเอาไว้. ฉันทำให้บ้านหลังนี้ไม่มี
ความสุข.” - แล้วหล่อนก็เข้านอน.

“หล่อนคิดถึงตาแก่.”

ผมถามเพ็กก็อดตี้อว่าตาแก่คือใคร. หล่อนบอกกับ

ผมว่านั่นหมายถึงสามีของหล่อนซึ่งตายไปแล้ว.

เวลาสองสามอาทิตย์ผ่านไป. นั่นคือการสิ้นสุดการเยียมเยียนของผม. ผมรู้สึกเสียใจมากที่จะต้องจากกับเอมิลีน้อย. เราเดินเกาะแขนกันไปจนถึงที่ซึ่งรถสองล้อเทียมม้าจะออกเดินทาง, และเมื่อรถเคลื่อนออกจากที่ ผมรู้สึกว่าหัวใจมีแต่ความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว, แต่ผมก็ตั้งใจที่ว่ากำลังเดินทางกลับไปหาแม่. ผมบอกอย่างนั้น. แต่เพ็γκก็อดดีดูเหมือนว่าจะไม่สบายใจนัก. ดูท่าว่าหล่อนเศร้าเสียใจมากทีเดียว.

ในที่สุดเราก็ก้าวกลับมาถึงบ้าน. ผมยังจำได้ถึงตอนบ่ายอันมืดค่ำหนาวเย็นและเมฆฝนที่ดำทะมึน.

ประตูเปิดออกผมวิ่งตรงไป ในใจเต็มไปด้วยความยินดี. แต่ที่ประตูมีแต่คนใช้แปลกหน้าคนหนึ่งเท่านั้น.

“ทำไม. เพ็γκก็อดดี.” ผมเอ่ยขึ้น, “แม่ไม่ได้กลับมาบ้านหรือหรือ?”

“มาจ๊ะ, มา, เดวิด,” เพ็γκก็อดดีบอก. “ท่านกลับมาบ้าน. เดียวนะ, น้ำจะเล้าอะไรบางอย่างให้ฟัง”

“มีอะไรหรือ?” ผมถามอย่างกระวนกระวาย. “ทำไมแม่ไม่มารับที่ประตูล่ะ? แม่ตายแล้วหรือ? ไม่, ไม่, แม่ยังไม่ตายใช่ไหม?”

“ยังหรือ.” เพ็γκก็อดดีบอก. “น้ำควรจะบอกเสียตั้งแต่แรกแล้ว. หนูมีพ่อใหม่แล้ว.”

ใบหน้าของผมซีดเผือด.

“ไปพบกับเขาซี,” หล่อนบอก.

เราเดินเข้าไปในห้องนั่งเล่น, แล้วหล่อนก็ให้ผมอยู่ในห้องนั้น.

ขณะที่แม่นั่งอยู่ด้านหนึ่งของเตาผิง, และมิสเตอร์เมิร์ดสตันนั่งอยู่อีกทางด้านหนึ่ง.

CBP

